

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Constutatio eorum qui Constantinum propter Crispi filij cædem, ad Christi
fidem veniße contendunt. Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

rent. Nam tela coniecta ab hostibus, mirandum in modum diuina virtute directa, in ipso signo infiguntur: ab eo autem, qui illud ferebat, quiq; in medijs periculis versabatur, auolant. Dicitur porro nullum vnquam militē, qui munere signi huius gestandi fungebatur, in bello (quod sanè credibile est) in grauem aliquam calamitatem incidisse, aut vulnus accepisse, aut captiuum abductum esse.

Confutatio eorum qui Constantinum propter Crispī filij cædem, ad Christi fidem venisse contendunt.

CAPVT V.

NON sum equidem nescius memoratū à Gentilibus, Constantinum tum quosdam genere sibi coniunctissimos trucidasse, tum ad necem filio suo Crispo inferendam operam contulisse. Quorum facinorum cum eum postea pœniteret, cum Sopatro philosopho, qui id tēporis in scolam philosophiæ, cui ante præfuerat Plotinus, magister successerat, de eorum expiatione communicasse: eum autem respondisse, nullam esse eiusmodi delictorum expiationem. Qua inficiatione imperatorem valde conturbatum, fortè incidisse in episcopos, qui pœnitentia & lauacro baptismatis se eum omni peccato expiaturos pollicentur. Quos cum ex animi sui sententia dixisse intelligeret, eorū responso magnopere delectatum, cœpisse illorum religionem habere in admiratione, Christianum fieri, & suos subiectos ad eandem religionem pellicere. At mihi sanè ista ab illis, qui studio ducuntur Christianæ religioni obtrectandi, videntur esse conficta. Nam Crispus, propter quē memorant Constantinum expiationem quæsiuisse, vigesimo anno imperii paterni mortem obiit: qui dum viueret, multas leges cū patre vnà, utpote qui secundas imperii partes (Cæsar enim erat) obtinuisset, pro Christianorum libertate sanciuit: cui rei etiamnum testimonio esse poterunt, tum tempora quæ ipsis legibus subscripta sunt, tum legum latorum nomina. Quod autem ad Sopatrum attinet, primū non est verisimile eum in colloquium venisse Constantini, qui soli illi imperii parti, quæ est
versus

versus oceanum, & ad Renum pertinet, præfuit. Nam propter dissidium cum Maxentio ætatem in Italia degente imperium Romanum seditionibus exarsit: neque facile erat cuiquam illo tempore ad Gallos, Britannos, & reliquos illius orbis partis incolas (apud quos liquidò constat inter omnes Constantinum primum religione Christiana imbutum esse) ante iter facere, quàm Constantinus adversus Maxentium bellum gessisset, peragrasset Italiam, & Romam vsque venisset. Cuius rei testes denuo sunt, tum tempora, tum leges pro pia religione promulgatæ. Quòd si demus etiam, uti facile possumus, imperatorem cum Sopatro coram collocutum, vel per literas, quæ volebat, ab eo didicisse, non tamen probabile est philosophum ignorasse, quomodo Hercules Alcmenæ filius tum post trucidatos liberos, tum post cædem Iphiti, quem utpote hospitem atque amicum iniuste peremerat, Cereris sit expiatus mysterijs. Verùm sint hæc quæ diximus satis, tum ad ostendendum, quòd Gentiles eiusmodi delictorum expiationem profiterentur, tum ad eos mendacij conuincendos, qui Sopatrum ei rei contradixisse cõmenti sunt. Nam non equidem affirmarim philosophum, qui apud Gentiles ob exquisitam doctrinam id temporis facile præclarissimus habitus est, illum expiandi modum ignorasse.

Quòd Constantini pater Christi nomen propagari permittebat, Constantinus autem magnus, ut ubique floreret author fuit.

CAPVT VI.

Ecclésiæ verò, quæ erant in ea imperij parte, quæ Constantino parebat, in summa lætitia vitam egerunt, creueruntque in dies magis magisque, tam beneuoli tamque pacis & concordie studiosi beneficijs ornata. Quas quidè etiã ante eius regnũ diuinum numè à persecutionis & turbarũ procellis liberas vacuasque conseruauerat. Nam cum ecclesiæ in alijs orbis partibus persecutionum fluctibus iactarentur, solus Constantius Constantini pater permisit Christianis potestatem liberè suam religionem excolendi. Quin rem ab eo gestam reuera cognoui cum admirabilem